„Příčinou smrti jsou střelné rány do hrudi.“

Překvapivý objev, pomyslel si Ollie.

„Už s ním můžete pohnout. Při pitvě možná ještě něco objevíme, ale myslím, že ne. Hodně štěstí.“

Monoghan přecházel kolem s mužem s červeným šátkem ovázaným kolem čela, v pracovních botách s vysokou podrážkou a montérkách s laclem, ve kterých předváděl holá svalnatá ramena, a na levém bicepsu měl vytetována slova SEMPER FIDELIS.

„Weeksi, tohle je Charles Mastroiani, vedoucí dekoratér, možná byste si s ním měl promluvit.“

„S Marcellem nejsme příbuzní,“ okamžitě oznámil příchozí Olliemu, ale bylo to naprosto zbytečné, protože Ollie neměl nejmenší potuchy, o čem se tu hovoří. „Moje firma se jmenuje Parádičky,“ informoval ho nadšeně a celý se rozzářil profesionální pýchou, s níž se dnes už stěží setkáte. „V městském telefonním seznamu jsme uvedeni v sekci Dodavatelé výzdoby. Zařizujeme všechno pro zvláštní příležitosti. Nemluvím o svatbách nebo *bar micva*, to necháváme jiným. Parádičky fungují v daleko větším měřítku. Výzdoba pódia tady v Kingově památníku je dobrý příklad. Dodali jsme vlajky, balonky, transparenty, zvukotechniku, osvětlení, všechno. Dodali bychom i kapelu, kdyby nás o to požádali, ale tohle je jiný druh akce. Vyzdobili jsme sál a vybavili ho technikou, udělali ho útulným a použitelným. Radnímu stačilo jen vystoupit na pódium a začít mluvit.“

Radnímu stačilo jen vystoupit na pódium a nechat se zastřelit, pomyslel si Ollie.

„Mimochodem, dostanete zaplaceno?“ zeptal se.

„Co?“ nechápal Mastroiani.

„Za práci. Když ho zabili a tak?“

„Ale jistě. Tedy, doufám.“

„Kdo si vás objednal?“

„Výbor.“

„Jaký výbor?“

„Výbor za zvolení Hendersona.“

„Tak to stojí na smlouvě?“

„Přesně tak.“

„Kdo ji podepsal?“

„Nemám ponětí. Přišla poštou.“

„Máte ji?“

„Můžu vám ji najít.“

„Dobře. Rád bych viděl, kdo si vás najal.“

„Samozřejmě.“

„Všichni tihle lidé, co tu byli s vámi, když ho zabili, jsou stálí zaměstnanci?“

„Jak to myslíte, stálí zaměstnanci?“

„Pracoval jste s nimi už?“

„Ale jistě. Pořád.“

„Jsou všichni spolehliví?“

„Jistěže.“

„Všechny je znáte, je to tak? Kam tím mířím – mohl někdo z dělníků přijít s ukrytou…“

„Ne, ne.“

„… pistolí a odprásknout Hendersona, na to se ptám.“

„Z nich nikdo. Za každýho z nich se můžu zaručit.“

„Protože stejně budu muset udělat to, že někoho ze svých kolegů z okrsku pošlu, aby si s nimi osobně promluvil, pro případ, že by někdo z nich měl na radního pifku.“

„Myslím, že s tím si nemusíte dělat starosti.“

„Inu, já si s takovými věcmi starosti dělám. Proto taky budu potřebovat seznam všech lidí, co tu pracovali.“

„Samozřejmě. Ale všichni podepsali odpovědnost, takže si myslím, že nic nepatřičného nenajdete.“

„Proč podepsali odpovědnost?“

„Někdy děláme velké akce, kde se pracuje se šperky a podobně…“

„Mhm.“

„Starožitné poklady, znáte to, na těch velkých sídlech…“

„Tvrdíte tedy, že tihle muži jsou čestní lidé.“